

16 August 2020

Credința și Înțelepciunea în Iacov

Credința adevărată (vie)

Text biblic : **Iacov 2:14-26**

Versetul de aur

După cum trupul fără duh este mort, tot așa și credința fără fapte este moartă. (Iacov 2:26)

Introducere

Înainte de a trece la textul de astăzi, este util să luăm în considerare contextul mai larg al ideii centrale a lecției de astăzi. Toată controversa generată de Iacov 2 cu privire la rolul faptelor, de-a lungul secolelor, poate fi o surpriză să vezi cât de des sunt faptele legate de mântuire în altă parte din Scriptură. Luați în considerare scena descrisă de Isus în Matei 25:31-46. În ziua judecății, fiecare creștin este judecat pentru ceea ce a făcut sau nu a făcut. De asemenea, o altă afirmație arătată este Apocalipsa 20:12,13, unde apostolul Ioan spune că a văzut morții, mari și mici, stând în fața tronului și cărțile au fost deschise. Prima jumătate a capitolului (v1-13) ne avertizează împotriva discriminării săracilor în favoarea celor bogați; nevoia economică este, de asemenea, o parte integrală a raționamentului său cu privire la credință și fapte, care face parte din studiul de astăzi.

Contextul lecției

I. Salvarea prin Credință (Credința salvatoare) (Iacov 2:14-17)

A. Să vorbești sau să dovedești (v 14-16)

Tonul textului de astăzi este oarecum discutabil - Iacov este direct. El nu este un învățător imparțial care conduce dintr-un turn de fildeş pe baza teoriilor relației dintre credință și fapte. Termenul credință, pe care Iacov îl folosește aici, este un fel de credință confesională. Este credința sau acceptarea mentală a faptului că Dumnezeu există. Credința în plinătatea ei implică o credință și o încredere care presupun trăirea unei vieți în ascultare de legea lui Hristos (comp Matei 7:26; Iacov 1: 22-25). Descrierea lui Iacov a oamenilor fără de îmbrăcăminte (sau goi) poate semnifica îmbrăcăminte necorespunzătoare sau lipsa de îmbrăcăminte adecvată. Același cuvânt este folosit pentru a descrie starea lui Petru în Ioan 21: 7 (comp Matei 25:36). Asprimea cuvintelor rostite aici se vede în mod clar. Dând sfaturi unei persoane care este lipsită de mâncare și de îmbrăcăminte caldă, nu ajută la nimic dacă nu este urmată și de fapte.

B. Credința fără de fapte este moartă (v17)

Iacov trage o concluzie care repetă și consolidează punctul său de vedere. Fraza în sine amintește că avem de-a face cu o definiție a credinței cu care Iacov nu este de acord: numai cu vorba nu poți să ajuți pe cineva.

II. O credință zadarnică (v18-19)

A. Demonstrarea credinței (v18)

În a doua parte a raționamentului, Iacov descrie o conversație ipotetică. Pentru Iacov afirmația: credința fără de fapte este moartă este o provocare pentru el. Primii vorbitori se pare că au pus credința și faptele în două categorii diferite, care nu sunt legate între ele, dar nu poți demonstra credința fără de fapte, pentru că credin-

ța este invizibilă de una singură. Faptele de care vorbește Iacov sunt produsul necesar pentru o credință autentică. Totdeauna faptele spun mai mult decât cuvintele.

B. Credința goală (v 19)

Iacov afirmă că mărturisirea este bună, dar apoi subliniază că și dracii cred ! Ei știu cine este Dumnezeu. (Marcu 1:24). Cu alte cuvinte putem spune clar, vorbirea fără de fapte este o vorbire goală.

III. Exemple de credință (v 20-22)

A. Avraam (v 20-24)

Iacov încearcă să dovedească că o credință fără de fapte este zadarnică. Dacă nu ar fi așa atunci chiar și draci iar ajunge în rai, căci și ei cred că Dumnezeu există. Iată că Iacov dă dovezi concrete din istoria evreilor. În loc să vorbească de credința lui Avraam la chemarea lui Dumnezeu (Geneza 12: 1-5), Iacov vorbește despre faptul că Avraam a înfăptuit chemarea lui Dumnezeu. Când Iacov spune că, credința lui Avraam și faptele sale au lucrat împreună, el spune că credința omului a lucrat în paralel cu acțiunile sale (Evrei 11:17). Din nou, Iacov argumentează că credința și faptele sunt inseparabile. Poate credința singură, o credință care nu are fapte să fie o alegere valabilă? Iacov spune că nu. Marea faptă a credinței lui Avraam a fost plănuită de mult, și a demonstrat ceea ce Dumnezeu prevăzuse: încredere autentică în promisiunea lui Dumnezeu, încredere pe care Avraam a pus-o mai târziu în practică. Pentru a fi socotit neprihănit ca Avraam, avem nevoie de genul de credință care duce la acțiune.

B. Rahav (v 25-26)

Rahav a fost unul dintre mulții eroi necunoscuți ai Bibliei, menționată de Iacov ca un exemplu de credință la lucru. Povestea lui Rahav ne arată cum Biblia spune lucrurile pe față. Ea este un exemplu al faptului că Dumnezeu folosește oameni imperfecti pentru a-și îndeplini lucrarea. Rahav, la fel ca Avraam, a fost considerată neprihănită pe baza faptelor ei, prin singurul fapt că a adăpostit spionii israeliți care intraseră în orașul Ierihon. Ea a oferit israeliților găzduire, și apoi i-a scos afară din cetate. În acest fel, a dat un exemplu despre ceea ce Iacov îi cheamă pe cititorii săi să facă.

CONCLUZII

În mod general, credința este egală adesea cu convingerea, o recunoaștere intelectuală a existenței lui Dumnezeu. Iacov ne arată că, adevărata credință salvatoare este mai mult decât atât, atinge fiecare aspect al vieții noastre și ne ghidează fiecare acțiune. Exemplele pe care le folosește Iacov - Avraam și Rahav - evidențiază aceste puncte. Trebuie să recunoaștem că nu a fost doar acceptarea lui Avraam a promisiunii lui Dumnezeu care l-a socotit neprihănit. Mai degrabă, acțiunea lui pe baza acestei promisiuni l-a făcut neprihănit. De asemenea, nu doar o recunoaștere verbală a Dumnezeului israeliților a făcut neprihănită pe Rahav (Iosua 2: 8, 9). Această recunoaștere a mers mână în mână cu acțiunile ei de a proteja spionii israeliți de la moarte (Iosua2: 2-4). Fără îndoială, și-a riscat propria viață în acest sens. Cu siguranță, suntem mântuiți prin credință, nu prin fapte (Efeseni 2: 8, 9); nu putem câștiga mântuirea prin faptele noastre (Romani 3:27; 9:32; Galateni 2:16). Dar ce fel de credință salvează? O mărturisire a credinței trebuie să fie însoțită de fapte; altfel nu este deloc credință. O mărturisire a credinței care nu este însoțită de lucrările pe care Dumnezeu intenționează să le facem dezonorează credința pe care pretindem că o avem. Dacă Cuvântul nu ne schimbă înăuntru și afară - în inimă și minte să spunem și să facem - credința noastră nu va fi deloc credință.

Ce trebuie să memorăm: Credința fără faptă nu este de loc credință.